

ГОЈКО ЧЕЛЕБИЋ

СТАРИМ УЧИТЕЉИМА

КОД ЖЕНСКИХ НОГУ

Успомени Алојса Бејблика

Стари чешки пјесник
Преводилац Шекспира
На измаку комунизма
У пивници Код Златног тигра
На углу Карлове и Хусове улице
Обраћа се мени и Франтишку Неједломе
Наднесенима над двије кригле пива
Има ли што љепше на свијету
Од вретенастих ногу дјевојке
Запиткује он упорно
Ваздух прашки сребрнасти
Де шта љепше може бити
Момци моји прежедњели
И у Прагу и ван Прага
Од тих пустих женских ногу
О ви меке женске ноге
Он говори плафонима
Он говори келнерима
Он говори тапетама
О ви дуге женске ноге
Он говори столовима
Он говори столицама
О ви бијеле женске ноге
Он говори Златном тигру

Са златастим брковима
О ви гупке женске ноге
О ви дивље женске ноге
Како сам вас ја волио
Како сам вас ја желио
Како сам вас ја дизао
Објема мојим рукама
Које су превеле Шекспира
Стари прашки пјесник плаче
И нас двојица констатујемо
Да је име пивнице престарело
Вуче из тринаестог вијека
Каже ми Франтишек Неједли
Треба писати градским властима
Јebo им ја матер
Да објесе нову таблу
Пивница Код женских ногу
Неколико дана касније
Ауто је усмртио на улици
Нашег дивног учитеља
Шекспировог преводиоца
Који је задужио елизабетинску науку
Као мало ко од Енглеца и Чеха
Присуствовали смо комеморацији
На Карловом универзитету
А кад се вратисмо Хусовом улицом
И бацисмо поглед на пивницу
Тамо још стајаше стара табла
Са бакрорезом тигра који хода
Код Златног тигра
У Златном Прагу

Септ. 1990. год.
(Мачков, Јужна Чешка)

ПО ХЕРОДОТУ

„Отац историје” пише да је Кандаул,
краљ Лидије, имао најљепшу
жену на свијету.

Предложио је министру Гигу, да је
уходи док се свлачи, како би се
и смртник увјерио у ту страшну љепоту.

Жена, у гневу, нареди министру да убије
мужа. Варварка. Јер ниједна Гркиња не би
сматрала увредом да је странац гледа голу.

ХАИКУ НОВИ САД

Ти, у ком
погодих језик,
ведар и тром.

Искрен ћут.
И славе
прашњав пут.

Наполи поздрав ти шаље!
Довољни себи,
не треба даље.

ЕУРИПИД ИЗ САЛАМИНЕ

Издишем, ево, у сувој стаји.
Ту, на некога крволока двору.
Пијаног, док сутон буји-паји,
раскубају ме пси у чопору.

Срце не туче. Већ, па урна.
Пјевах у животу. Муцам у смрти.
Моје јуче и сјутра: два дана тмурна.
Не познаше ме варвари, не вољеше ме Грци.

Све сам изгубио у Хелади
што жив такмац изгубит знаде.
Све, што драматургија сагради:
жене, турнире и награде.

Оплакаће ме камен амфитеатра,
врео, у љетњој ноћи за љубав.
Опраће ме земља, вода, ватра.
Споменути Атињанин, и Скит губав.

Дипломат, ког мој стих надражи,
видјев ми сред Рима бисту, у тузи,
смандрљаће прње и кренути да ме тражи
у Таормини, у Сиракузи...

Са маском глумца и шаком класја
онда ћу из хума устати и ја.
Казаћу: „Несахрањив сам. Смрт пасја!”
Само још да прођу два и по миленија.